

KAPITOLA 29

„Ne.“

„Ano.“

„Ne, Lilly.“

„Musím,“ řekla jsem ostře.

„Ne, nemusíš,“ odsekl Alex.

Už celou věčnost jsme vedli stejný rozhovor, já seděla se zkříženými nohama na Alexově posteli, zatímco on přecházel sem a tam a tiskl si zakrvácenou ruku k hrudi.

„Lilliano, nemůžeš překročit dělicí čáru,“ opakoval už asi posté.

„Nic víc nezákonného snad ani neexistuje. Je to asi ta nejnebezpečnější věc, kterou v tomhle městě můžeš udělat. Kromě toho má ten kluk minci, ne klíč. Mince nic neotvírají. To nedává smysl.“

„Ale je to ten stejný symbol,“ trvala jsem na svém, také asi už po sté, a ukázala na jeho ruku. „Přesně to Generál chce, aby můj táta našel. A kromě toho jsem to sama cítila.“

Zaplavila mě vzpomínka – to vzrušující chvění zlata v mé dlani.

„Veronika říkala, že ten klíč může být cokoli. Záleží jen na tom, aby měl přístup k moci města. A z té mince vyzařovala moc. Tím jsem si jistá.“

„Úžasný,“ vyštěkl Alex a otočil se, aby vztekle nakopl sloupek postele. Tohle bylo přinejmenším nové. „Takže prvotřídní spratek

Sebastian Paradiso našel magický klíč, s nímž se dá vést povstání a který všichni hledají. Zapomeň na Generála – za chvíli se budeme klanět malému rozmazlenému harantovi. To bude *taková* podívaná!“

„Myslím, že Sebastian neví, co to je,“ řekla jsem pomalu. „Jsem si docela jistá, že podle něj ta mince nemá žádnou cenu. Ale vsadím se, že mi o ní něco řekne, když se ho zeptám.“

„*Tobě* že o ní něco řekne?“ zeptal se Alex nedůvěřivě. „Zbláznila ses? Už jsi zapomněla, kdo je naším *úhlavním nepřitelem*?“

„Je to Paradiso,“ opáčila jsem a připadalo mi, jako bych se hádala s Lizou. „Ne nějaká obluda.“

„Ty vážně nechápeš, jak tohle město funguje, co?“ pronesl Alex a otočil se ke mně zády. Zamračila jsem se a poprvé se zamyslela nad tím, jak by Sebastian mohl zvenku působit – namyšleně a chladně. Možná kdybych ho nikdy nepotkala, taky bych vždy stála proti němu.

„Hele, nemusíš ho mít rád,“ ustoupila jsem. „Ale nemyslím si, že je to nějaký hrozný zlosyn. Jen se k němu musím dostat dřív, než Generálovi dojde, co nosí na krku.“

Alex po mně přes rameno střelil pohledem. „Proč nepožádáš o pomoc své zlé dvojčce? Stejně je napůl Paradiso.“

„Cože?“

„Mezzi,“ řekl Alex. „Vy dvě jste jako siamská dvojčata. Vlastně se divím, že teď nejste spolu.“

„Nejsme jako siamská dvojčata,“ řekla jsem ostře. Při vzpomínce ne její rty ne mé kůži se mi ten průměr s dvojčaty dvakrát nezamlouval. „A navíc se teď tak trochu... hádáme.“

Alex si odfrkl. „Už to mezi vámi skřípe?“

„Liza si myslí, že moje matka měla pravdu.“

V místnosti se najednou rozhostilo ticho. „Copak nenechala šofret katedrálu?“

Přikývla jsem.

Alex si povzdechl. „Christian má opravdu skvělý vkus.“

Nic jsem neřekla. Zasloužila jsem si to.

„Dobře, podívej,“ řekl nakonec Alex, „nemůžu ti bránit v tom, jestli chceš jít a tahat se s Paradisama. Ale musíš pochopit ta rizika.